GS 1065

Fem aldeles nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Conrad och Sophie:

Lär, Älskare! I Älskarinnor kära, rc.

Den Andra:

Flicka lilla, i gröna lunden rc.

Den Tredje:

Goße lilla, i ängen gröna rc.

Den Fjerde:

Flick-Auktionen.

Uti Aßyriens fordna land rc.

Den Femte:

Jag satt och spann, då hände sig rc.

Norrköping. 1831,
A. F. Raams Enka.

Den Femte:

Jag satt och spann, då hände sig Der kom en yngling här om dagen; Hans blåa ögn tjuste mig, Och i hans blick såg jag behagen, Och rådnan på hans kinder brann; Jag satt så brydd, men spann och spann :,:

2. Förtroligt nalkades han mig, Och hälsade godag min flicka. Jag rådnade och tråden sig Smög ur min hand och hjertat picka! Jag tog den, åter sammanbann, Och satt så brydd, men spann och spann. :,:

3. Med ömhet kyßte han min hand, Och swor att ingen hand war lika Så skön, som denna i wårt land, Så mjuk, så hwit, så rund tillika. Hans loford wåg till hjertat hann; Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

4. Han sträckte kring mitt lif sin arm, Berömmandes de fina trådar; Och från hans mun, så röd, så warm, Hwars uttryck något ömt bebådar: I hwarje blick en känsla brann, Jag satt så brydd, men spann och spann. :,:

5. Emedlertid hans sköna mund, (Jag wet ej huru han sig böjde) Just mötte min i samma stund, Då jag mig öfwer Sländan höjde, Då kyßte mig den sköna man; Jag blef så brydd, men spann och spann. :,:

6. Med ifwer bort jag honom sköt, Och han med djerfhet mig förföljde, Och i sin öppna famn mig slöt, Och mig med tusen kyßar höljde. Jag frågar: Syster, gick det ann, Att jag satt långre qwar och spann. :,:

lande flå, Så rinner mitt hjerta till dig min lilla mö.

4. Mitt hjerta det lefver, som lösriven på Linn, Ack torde jag önska att du moore min! Min hjerta jag lifnar med fiffen på nät Det dig har jag manorat stalliga fjät.

5. Min höjt han för fadlab, min böga är fjäns Det dig har jag vandrat förutan all ans. Under flygarlifet hård der moro ett par Den ena min fäder, den andra var jag.

7. Lifter flygarlifet hård der moro ett par Den ena min fäder, den andra var jag.

8. Gallfa flicor i werlden är intet att lita på, De tubba ock de lärda så många de fan så.

9. Du tycker du har ej och jag tinga nog Din rifbom dig fwifter som finn tös i fjol.

10. Ej trodde jag att döbens hand skull skuta Den gladlen, som nätt Gud, den höglta war; Deefdre hå mi hjärtigt förman nuta, Man fnart mi dort ifrån hwarandra far. :,:

11. Ack'n tyst jag ser dig bland de fälla flicka, Stall du ifrån din fäder Conrad gå? Stall jag af tårar affeskilden drickr? O himmel hwad för fora skall jag nu få i" :,:

12. Gräf Conrad! nu Sophie i jorden gömmes. Din graf jag allrig nu beföfta skall. Du alderig, alderig af din Conrad glömmes, Ej mötas fff i himlens Bröllops-fal. :,:

Den Andra:

Flicka lilla i gröna lunden, som hwila dig. Det hjuttiga hon talte, det roade mig.

2. Emfammen att forna, med ingen på fin arm, Och utan lilla wännen, han jag ej bliftna warm.

3. Som de rinnande bäckar, som den fwala

Den Tredje:

Goße lilla i ängen gröna Kom sätt dig bredwid mig; Och se på denna rosen sköna, Så will jag också se på dig.

2. Du är så dägelig och präktig Liksom en ängel för min syn, Och wore jag dig öfwermäktig Wist blef du min af de i byn.

3. Om Föräldrarne wilja kunde Wi bli ett äkta par, jag anser dig liksom en lilja Ty du är ganska lik din far.

4. I kärlek skall wår tid framflyta Liksom en sakta rinand' bäck, Så att mången skall förtryta, Som tror sig wara mera käck.

5. Hwad bör man önska mer i tiden En huslighet och tarftigt bröd; Ty snart är wåra lefnadsår förliden Och det berättas: wi är' död.

6. Således är ej wärdt att fika Efter rikdoms öfwerflöd, De omsörger må de snika Hafwa, som ej wilja dö.

7. Wi skola usle hjelpa, trösta, Till wår och andras föresyn, Och icke oß af lyckan brösta, Som mången gör i grannas byn.

8. Som gift jag denna wisan skrifwer E. hur enfaldig den ock är. Jag går till sångs, ty afton lider Och sofwer tills jag solen ser.

9. God morgon du min äkta maka Hur har du sofwit denna natt? Jag mår helt wäl, skall ej försaka Att gå till Sta'n och köpa hatt.

10. Om du så will så må du följa Och se dig om hwad nödigt är, Af pengar ha wi mycken möja Uti förråd, om det blir Behr.

11. Och skulle så försynen skicka, Att det en dotter skulle bli, Så will jag hafwa allt till pricka Som omtänkt mor, det skall du si.

Den Första:

Conrad och Sophie.

Lär älskare! I älskarinnor kära, Nu utaf mig — mitt öde jag frambär! Helt ung, af kärleken jag nu sått lära, att han en flyktig glädje för oß är. :,:

2. Ack hwad jag njöt, då första gnistan wäcktes Då jag i blomsterlund spasera ut, Der handen af en ärbar flicka räcktes. Att denna tröst skall nå så hastigt slut. :,:

3. Re'n såg jag deß uppriktighet med tårar, Deß ömma hjerta till mig tolka så: Du på det högsta nu mitt hjerta sårar, Om jag dig ej med tiden skulle få. :,:

4. Således blef wår slutsatts, tiden bida För att med åldren mera mognad få, Till deß en man, som oerhördt månd rida, Kom som en fågel till mig, sade så: :,:

5. "Som kulan far, dig strax på hästen kasta, ty din Sophie med döden kämpa må Ej gifwes tid det aldraminsta rasta, Sophie hon bad jag dig skull' säga så:" :,:

6. Wid deßa ord af fasa jag kullstjelpte, Jag dånade och nästan döder låg, Till de mig en wattenbägar skänkte Och sedan tröstlös hästen sadlad såg. :,:

Den Tjerde:

Gick-Auktionen.

Uti Abyriens forbna land Det war i feben uppragat, att Gickor, mogna för hymens band, Bortgifteß genom klubbslagat.

2. Så Gickorna uti fdant fall Sett manga samlade bilfwit, Utropteß de, till hoken blef all, Efter den tour wi hå Ettfwit.

3. Den ettonåfe Gickan löpt togs fram, Och wid utropet af denna Gicka friare fretto med larm, Och fötte hwarandra fränma.

4. Gen fäleb's alla wackra gått bort, Och flora pengar de fåfat, Hjuboning derpå ej febbe så hårt: Men fönhet blott hade fattat.

5. Och när de fula blott woro qwar, Man nödgades ha flughetern, att hwad för fönheten fanslat war Bortfälde hela fulheten.

6. Man, nemligen, fram den fula tog, Och semligt war lefnad, Med ro och lugn, samt tröstesång.

12. Om wi tillsammans finart få barn Så är min willa och min tröst, att wårna dem från fundens garn Så det du måtte lefwa nöjd.

13. Berättning hella, hwäta, trefnad, Jag önskar ej och wånner mång; Så må wi fluta nöjd wäl lefnad, Med ro och lugn, samt tröstesång.